

Isän muisto

Pienen tytön poskella uurtaa polkuaan kyynel. Suuret ruskeat silmät on suunnattu ihmisen kokoiseen valkoiseen laatikkoon. Laatikon päällä ja ympärillä on kukkia, mikä tekee siitä kauniin. Sen oikea kutsumanimi on hauta-arkku, mutta tuo lapsi ei muista sitä, koska ei pidä nimitystä tärkeänä. Hän tietää vain, että isä on lukittu tuohon laatikkoon. Hän tietää myös, että tämä on viimeinen kerta isän luona. Tämän jälkeen isä pudotetaan kuoppaan ja päälle heitetään multaa. Sitten olisi vain isän kivi muiden surullisten ja yksinäisten kivien keskellä. Nyt laatikko oli vielä tytön edessä. Enää viimeinen laulu, minkä jälkeen isoveljet ja sedät sekä enot veisivät laatikon kuoppaan. Näin äidin kanssa oli opeteltu.

Itku ei ota loppuaan. Hän puristaa itsensä äidin syliin katse samalla tiukasti arkkuun suunnattuna. Hengitys tuntuu vaikealta ja rintakehä kohoilee epätasaisesti. Myös äiti itkee. Tytön mielessä tanssii nyt pelkät varjot. Kuoleman täytyy olla epäreilua, koska äitikin itkee. Siinä ei voi olla mitään toivoa, vaikka pappi niin juuri julistikin. Mikään, minkä takia jokainen tässä salissa itkee, ei voi olla toiveikasta. Tyttö päättää vihata tuota laatikkoa, koska se on ainoa este isän luokse. Pieni lapsi ei tiedä syytä arkun kiinni olemiselle. Todellisuudessa isä kuoli kolarissa karhun kanssa ja hänen kasvonsa ovat niin palaneet, ettei aikuiset halunneet arkun olevan auki. Tyttö olisi tosiaankin halunnut nähdä isän vielä viimeisen kerran. Hän oli välillä vihainenkin äidilleen tämän takia.

Juhlien loputtua tyttö istahtaa autoon. Hänen silmiään ja päätään särkee. Mekko on epämukava. Se hirtää ja puristaa kyljistä. Olo tuntuu tyhjältä, eikä hän haluaisi nähdä noita surullisia ihmisiä enää yhtään ylimääräistä minuuttia. Äidillä kestää turhan kauan. Auto alkaa tuntua pieneltä ja ahtaalta, mutta äitiä ja veljiä ei näy missään. Tyttö astuu autosta ulos ja katselee ympärilleen. Metsäkävely tuntuu nyt parhaalta idealta, mitä hänen mielessään käy.

Askeleet johtavat hänet polulle, minkä ympärillä kasvaa vadelmapuskia. Oksien piikit raapivat sukkahousuihin reikiä. Jalat askeltavat toinen toisensa perään kohti aukiota. Aukion reunalla kasvaa suuria tammia, joiden juuret kiemurtelevat pitkin kalliota, kunnes pääsevät tunkeutumaan maan syvyyksiin. Keskellä tuota aukiota makaa puunrunko, minkä sammal on peittänyt vihreydellä. Askeleet johtavat tuon rungon luokse, minkä jälkeen hän istahtaa pienelle tauolle. Sammal tuntuu pehmeältä käden alla. Hengittäminen on jo helpompaa. Metsä ympärillä rauhoittaa ja tuntuu kotoisalta.

Tytön korviin kantautuu oksan rasahdus. Katse nousee ja olkapäät hätkähtävät hieman säikähdyksestä. Jännitys kouraisee vatsanpohjasta kun katse kohdistuu tuohon äänen tuottajaan. Ruskea karva heilahtelee tuulen ja askeleiden mukaisesti. Raskas hengitys kuuluu nyt jo tytön luokse asti. Jännitys ja pelko loppuvat kun hän näkee eläimen silmät. Suuret ruskeat silmät ovat suloisinta, mitä tyttö on ikinä nähnyt. Karhu astelee nyt noin kymmenen metrin päässä tytöstä. Sillä ei ole kiire mihinkään. Tyttö katselee sitä yhtä rauhallisena kuin karhua ei tuossa nyt olisikaan. Hän liikahtaa ja samalla kolauttaa kiveä, mikä herättää karhun huomion. Eläimen suuret silmät katsovat nyt suoraan lasta kohti. Karhu ei hätäänny, eikä näytä mitään pelon tai vihan merkkejä. Nyt lapsi huomaa arven eläimen silmäkulmassa. Rauhallisuus lepää tuon eläimen rinnalla. Karhu jatkaa matkaansa, eikä näytä mielenkiintoa lasta kohtaan. Tyttö katselee eläimen tallustamista niin kauan, ettei siitä näy enää tupsu karvaakaan.

Tyttö muistaa ajan kulun ja lähtee takaisin polulle, mikä johtaa autolle. Äidin huolestuneet huudot kuuluvat jo metsän reunalle asti, mikä saa tytön kasvattamaan vauhtia. Juoksujalkaa tyttö kiirehtii halaamaan äitiä. "Äiti, tiiätkö mitä mä näin?" Tyttö aloittaa, mutta ei ehdi jatkaa kun äiti jo hoputtaa häntä autoon torujen kera. Kotimatkan ajan hän miettii pelkästään uutta tuttavaansa. Äidillä on selkeästi muuta mietittävää, joten hän päättää olla häiritsemättä. Veljet eivät uskoisi häntä, joten siihen vaivaan hän ei edes ryhdy.

Kotona tytön on vaikea olla. Kaikkialla vallitsee suru. Missään ei ole enää iloa. Mikään leikki ei enää tunnu leikiltä. Hän haluaa olla joko yksin, tai ei kotona ollenkaan. Seuraavana päivänä hän ei halua olla kotona. Tuntuu kuin seinät kaatuisivat päälle ja puristaisivat hänet alleen. Tyttö lähtee ulos kävelylle. Jälleen askeleet vievät hänet kohti metsää. Se tuntuu nyt tarpeeksi rauhalliselta paikalta. Puiden oksien heiluminen tuulessa aiheuttaa kahinaa, mikä rauhoittaa mieltä. Pehmeällä sammaleella käveleminen tuntuu mukavalta kovalla kivilattialla kävelyn jälkeen.

Polku johtaa hänet pienelle lammelle. Lampi heijastaa puiden juurista lähtien koko edessä näkyvän metsän. Jopa pienimmätkin versot maalautuvat heijastukseen. Tytön katsellessa heijastusta hän kuulee oksan katkeavan vasemmalla puolella lampea. Katse kääntyy kohti ääntä ja siinä se taas on. Tuo rauhallisuuden esikuva, jonka silmäkulmassa on tuo samainen arpi kuin silloin hautajaisten jälkeen. Karhu katselee lasta kuin vanhaa ystävää. Tyttö tuntee kuitenkin pelon häivähdyksen vatsassa kun huomaa karhun askeltavan kohti häntä. Hän on aivan paikallaan, ettei säikäyttäisi eläintä. Karhu tulee lähelle ja pysähtyy noin kahden metrin päähän. Se murahtaa hiljaisesti. Murahdus ei ole pelottava, eikä tyttö hätkähdä sitä laisinkaan. Murahdus jopa rauhoittaa häntä. Karhu lähtee liikkeelle ja katsahtaa vielä lasta. Hän lähtee seuraamaan karhun askeleita toivoen, että ymmärsi häntä oikein.

Karhu johdattaa lapsen pienen suloisen metsästysmajan luokse. Metsästysmaja on keskellä auringon pilkkeillä sävytettyä aukeaa. Majan ympärillä on pitkää heinikkoa ja pieniä valkoisia kukkia. Varmasti tutussa lastenkirjassa "Kultakutri ja kolme pientä karhua" on näyttänyt juuri tältä. Karhu johdattaa hänet kuistille ja asettuu itse portaiden viereen nukkumaan. Kuistin vieressä on suuri tammi, minkä oksat lepäävät katolla. Tyttö miettii, saisiko hän sormet osumaan toisiinsa, jos hän yrittäisi halata tuota puuta. Hän jatkaa askeleitaan hieman hämmentyneenä ovelle. Kukaan ei vastaa koputukseen. Ovi ei ole lukossa, joten hän päättää avata oven. Kukaan ei näytä olevan sisällä. Kalusteita ei juuri ole. Sisällä on sänky, pöytä, penkki ja lamppu. Pöydällä on papereita, jotka kiinnittävät tytön huomion. Kartat ja muistilaput lojuvat pöydällä. Papereiden keskeltä tyttö löytää kuvan itsestään. Kuvan takana on koukeroisin kirjaimin kirjoitettu teksti. Hän ei osaa lukea muuta kuin oman nimensä tekstin keskeltä. Tyttö katselee vielä ympärilleen. Sängyn vieressä lepää isän kumisaappaat ja seinällä naulassa roikkuu isän metsästystakki.

Nälkä kouraisee tytön vatsanpohjaa. Ulos astuessaan karhu nostaa päätään. "Mennään kotia", lapsi pyytää karhulta. Se nousee ylös ja äännähtää kääntyen samalla kohti metsää. Lapsi seuraa sen perässä kirje taskussaan ja ajatukset sotkuisina. Heidän päästessään tarpeeksi lähelle kotia, karhu pysähtyy. Lapsi tietää jo missä he ovat. Nämä metsät hän tuntee. Karhu kääntyy kohti lasta ja pukkaa päällään hänen kättään. Lapsi silittää karhun pehmeää turkkia. Suru ja lämpö tuntuu samaan aikaan lapsen rinnassa. Hän haluaa karhua niin lämpimästi kuin pystyy. Kyyneleet nousevat silmiin, vaikkei tyttö itseään tiedä miksi. Hali tuntuu tutulta ja turvalliselta. Isä on vielä lähellä.